Ти, Господи, надія моя...
Пс. 70:5

ГОЛОС НАДІЇ

№ 2 березень 1991 року ЦІНА 40 КОП.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВІТАЄМО

Пасха, Пасха, Пасха... Зупинимося на мить серед земної марноти, оглянемо щедру весняну землю, піднімемо потеплівші очі до неба і скажемо: „Господи, дякуємо Тобі за чудо нашого життя!". І це правда. Хоча тяжко й боляче, і одиноко, а все ж життя наше – чудо, створене Творцем.

Весною ми особливо відчуваємо присутність Христа. Життя землі мовби наповнюється Його любов'ю. Пророк Ісайя за сім століть до народження Христа написав: „В Ньому було життя". І це глибоко символічно: воскресає земля, воскресає Христос, воскресаємо ми.

Весною ми особливо часто дивимось у небо. Дав би нам Бог побачити в небесах Його Єдиного Сина, який постраждав, помер і воскрес задля нас з вами: „Так бо Бог полюбив світ, що віддав Свого єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне". Дав би нам Бог почути крізь дзюркіт струмочків тихий, ніжний голос Христа: „Ось стою і в двері стукаю: коли хто почує голос Мій і двері відкриє, ввійду до нього...".

Перші християни називали Пасху „Святом всіх свят". Тому, що Пасха – унікальне чудо, єдине в усі часи, – воскресіння Боголюдини. Чудо воскресіння, що дало світу нове життя. „Я є дорога, правда, життя", – так сказав Господь.

Друзі, в світі існує лише одна надія на щастя, що збувається, – коли ми приходимо до Христа. Весною наш хворий світ простягає зболені руки до неба і чекає від нього заспокоєння. І Бог відповідає милістю. Ісус, Бог миру, любові і прощення, заспокоює біль, лікує, оздоровлює. І чекає нас... І чекає вас... І чекає тебе...

Бажаємо вам світлого, радісного пасхального свята, миру в серці, пізнання Христа, Його любові і милості.

ПАСХАЛЬНИЙ РАНОК

Ще морок землю обіймав.
Хто вартував Христа в могилі,
Хто спав, хто плакав, хто дрімав,
Та всі чекали дня неділі.
Світанком бризнула зоря,
Притихнув сад, завмерло всюди,
Бо сонцю виглянуть пора.
Та вже біжать до гробу люди,
Бо там у савані сумнім
Христос лежить, увесь сповитий,
А ранок світлий, і пісні
Птахів дзвенять над Божим світом.
Лишень печаль, як смерті тлін,
Серця жіночі оповила.
Спішать... Спинились – де ж бо Він?
Стоїть розкритою могила.
Забрати Вчителя хто смів?
Де нам тепер Його шукати?
А може?.. Ні, немає слів,
Ми бачили, як вмер, розп'ятий.
Та вість від ангелів з небес
В темряві гробу пролунала.
Христос воскрес! Христос воскрес!
Для грішних нас життя настало.

Р. С.

КАМІНЬ ВІДВАЛЕНИЙ

На ніч Голгофа опустіла.
Синів в долині їдкий дим.
Христа холодне, мертве тіло
Взяв жалісливий Никодим.
Всю ніч проплакала Марія.
І думала вона не раз:
Він – мій Спаситель, Він – Месія.
Чому ж тоді Себе не спас?
Три жінки дужче все тремтіли,
І лячно було на душі.
Та всі спішили до могили
З одною думкою в тиші:
Хто допоможе спозаранку,
Відкотить камінь в сто пудів?

. . . . . .

Ллялась заграва світанкова
Під звук пташиних голосів.
Вони прийшли. Та що за диво:
Немає смерті вороття.
Тримати не змогла могила
Того, Хто Світло і Життя!

М. ВОДНЕВСЬКИЙ.

ВІСТИНУ ВОСКРЕС!

ДЕЛЕГАТИ ВОЛИНІ НА З'ЇЗДІ

ПЕРШИЙ ВСЕСОЮЗНИЙ З'ЇЗД ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

З 13 по 15 березня в Москві відбувся перший Всесоюзний з'їзд Християн Віри Євангельської. П'ятсот делегатів з'їзду з різних областей і республік нашої країни і більше двохсот гостей були свідками цієї історичної події. Представники багатьох зарубіжних делегацій, в тому числі з Швеції, Норвегії, США, Фінляндії, Канади, Франції та ін., передали вітальне слово з'їзду від імені своїх церков, об'єднань, союзів.

Волинська область була представлена на з'їзді делегацією в кількості сорок вісім чоловік, у тому числі старший пресвітер по Волинській області С. В. Веремчук, його заступник В. М. Величко, брати і сестри з церков області. Християнська місія „Голос Надії" також делегувала на з'їзд своїх представників у кількості п'ять чоловік.

Урочисте відкриття з'їзду відбулося 12 березня о 19-й годині. Мабуть, головними словами цього вечора були слова представника Асамблеї Божої з США Роберта М'якиша: „Виповнилася наша мрія!". Воістину так! Це була мрія наших батьків і дідів. Багато з них були присутні в залі, ще більше назавжди залишилися „средь тайги и хребтов Урала" в часи жорстоких репресій. Із заключним словом на урочистому вечорі виступив відомий радіопроповідник І. С. Хаука.

Перший день з'їзду – 13 березня – розпочався з ранкової молитви. „Пам'ятай весь шлях, котрим вів тебе Господь" – ці рядки з Біблії стали темою проповіді М. А. Мельника.

Р. І. Білас урочисто оголошує Перший з'їзд ХВЄ Радянського Союзу відкритим.

Велично звучить Апостольський Символ Віри „Вірую в Єдиного Бога". Зі сльозами на очах всі присутні в залі співають пісню, відчуваючи незриму присутність вічного Бога і Його Духа Святого.

Обирається президія з'їзду: бр. Мельник, Дурило, Павловський, Прокопенко, Озеруга.

Делегати обирають і затверджують такі комісії з'їзду:

1. Редакційна комісія.
2. Комісія по статуту.
3. Комісія по висуванню кандидатів.
4. Лічильна комісія.

Одноголосно приймається порядок денний:

1. Інформація про роботу Координаційної Ради з 1988 по 1991 р.р.
2. Утворення Союзу ХВЄ.
3. Обговорення статуту.
4. Вибори керівництва Союзу.

З вітальними словами виступає заступник уповноваженого по релігійних культах СРСР – Іволгін. Він вітає з'їзд, бажає успіхів у його роботі і закінчує свій виступ словами: „Нехай будуть всі єдино".

Від імені Союзу ЄХБ з'їзд вітає заступник голови Союзу О. Фирисюк.

Слово-звернення до з'їзду виголошує І. А. Левчук, представник Київського єпископату.

Упродовж дня тривало обговорення статуту.

Другий день з'їзду – четвер, 14 березня. Продовжується обговорення статуту. І ось історична мить: 14 березня о 10.15 утворено Союз Християн Віри Євангельської Радянського Союзу! Одноголосно, при одному голосі проти, делегати сказали своє „так" братському об'єднанню ХВЄ.

Від імені Волинської делегації з'їзд вітає пресвітер Луцької церкви П. Г. Ізвук.

Вітальне слово з'їзду, новоутвореному Союзу ХВЄ від імені всіх членів місії „Голос Надії" виголосив керівник місії.

Наступне питання денного порядку: вибори Голови Союзу ХВЄ.

Висувається кандидатура брата Р. І. Біласа. Після обговорення кандидатури Р. І. Білас ознайомив присутніх з своєю біографією. З хвилюванням розповів про свій життєвий шлях, котрим вів його Господь.

Коли головуючий попросив проголосувати за дану кандидатуру, весь зал підняв свої делегатські мандати.

Одноголосно, при чотирьох голосах, що утрималися від голосування, Р. І. Білас стає головою новоутвореного Союзу ХВЄ нашої країни.

На вечірньому засіданні були обрані 4 заступники голови. Ними стали брати: Сердиченко (Україна), Дурило (Білорусія), Рещиковець (Україна), Мурза (РРФСР).

У заключній молитві делегати дякували Господу за Його милість і благословення в роботі з'їзду.

М. СИНЮК,
делегат з'їзду,
д-р місії „Голос Надії".

ЛИСТ ЧИТАЧА

Дорога редакціє газети „Голос Надії", вітаю вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа!

Тримаю в руках перший номер вашої газети з радістю й острахом. Одна лише думка, одне лише бажання: „Господи, благослови, дай сили, мудрості, яскравості, таланту творцям цієї газети. Нехай її сторінок ніколи не торкнеться мілкота думки, неміч слова і сірість викладу матеріалу. Поміж масою різноманітної преси, яку роблять люди з журналістською освітою, в хаосі інформації і дезинформації нехай не загубиться ваш „Голос". Хай звучить він щиро, переконливо, захоплююче, вселяючи надію на порятунок, нехай він притягує до себе змучених сучасників.

Благослови вас, Боже! Щасливої дороги тобі, газето „Голос Надії"! Щасливої дороги до сердець тисяч волинян!

* * *

Падає час у Вічність
Ніч за днем
І застигає звично
Янтарем.
В гранях, що звуть
„минулим", –
Біль жива,
Радість людська,
самотність
І слова.
В сферах століть іскриться
Мить добра.
Людству ж порою сниться
Крові гра.
Падають на терези
Вчинки й схлип...
Ідемо життям, як лезом.
Ой, не схиб!

Світлана К.

м. Нововолинськ.

ХРИСТОС

Христос – особистий мій вічний Спаситель,
Христос є метою мого майбуття.
Христос – мій найбільший у світі Учитель,
Христос – моя радість і щастя, й життя.
Христос добрий пастир і друг є мій Вірний,

Христос – моє сяйво в дорозі земній.
Христос – мій рятунок, Йому все покірне,
Христос – вся надія, як обрій згас мій.
Христос – моя втіха у рідній країні,
Христос – моя радість в печалях гірких.
Христос – мій фундамент, коли скрізь руїни,
Христос – моя пісня в мандрівках земних.
Христос – певний захист від стріл всіх ворожих,
Христос у нужді і в скорботах благий.
Христос від лукавих спасти завжди може,
Христос – провідник на дорозі земній.
Христос – дивний лікар душі, духу й тіла,
Христос – джерело блага, правди й життя.
Христос – у хворобі завжди моя сила,
Христос – при здоров'ї мій хліб і життя.
Христос є і буде життя неосяжне,
Христос – Цар царів, Він на троні сидить.
Христос – зоря ясна у новонастанні,
Христос – все у всьому. Як добре з Ним жить!

ХРИСТОС – ПРИКЛАД

„Він залишив для нас приклад, щоб ми йшли по Його слідах" (1 Пет. 2:21).

Християнин є учень і послідовник Ісуса Христа. І як добре, що у Христі ми маємо приклад, взірець для себе. Наша справа – наслідувати Його і втілюватися в Його славний образ, тобто більше походити на Нього.

1. **У ласці і в упокорі.** Мат. 11:29, 20:27–28, Філ. 2:5–8. Ласка є відмінною рисою християнського характеру. Всі великі мужі Божі були ласкаві. Одного разу блаженного Августина запитали, що саме головне в християнстві? Він відповів: „Перше – ласка, друге – ласка, третє – ласка".

Хтось сказав, що ласка є можливість давати м'які відповіді на грубі питання.

2. **У любові.** Ів. 15:34, Єф. 5:2–25. Ісус не жив для себе, але для інших. Він і під час смерті думав про інших. Він помер за ворогів, молився за переслідувачів. Любов – прикмета учня Ісуса Христа. Без любові будь-яке служіння – нуль. Якщо у тебе мало любові, читай Євангелію, навчайся у Христа. Він – приклад.

3. **У виконанні Слова Божого.** Ів. 15:10. Воно нам дане не тільки для читання і повчання, але й для виконання. „Будьте ж виконавцями Слова", – пише практичний апостол Яків. І тут для нас приклад – Ісус Христос. Він в усьому шукав чинити волю Отця Небесного. Без виконання Слова Божого – фарисейство, будівництво на піску. Кінець – загибель.

4. **У віддаленні від світу.** Ів. 17:16. Наш шлях через світ, але ми не світські. Ми не повинні дружити із світом, любити світ або спілкуватися з ним. Як нам вчинити? Дивись на Христа. Запитай, що Він робив би на твоєму місці.

5. **У пошуках добра іншим.** Рим. 15:1. У нашому спільному житті наші інтереси стикаються з інтересами інших. Часто буває, що те, що нам добре, шкідливо для інших. Ми схильні шукати лише власної користі. Христос навчає нас іншого: шукати добра іншим, і Сам дає нам у цьому приклад. Для цього Він жив і помер.

6. **У прощенні помилок інших.** Кол. 3:13. Іноді, трапляється, нас ображають то свої, то чужі. Люди світу цього стараються запам'ятовувати образи, щоб потім помститися, бережуть ворожі почуття. Але Христос залишив для нас кращі засоби викорінення зла: прощати образи. І добрим мірилом для нас слугує те, як Він нас простив. Згадай, як ти сам був винуватим перед Ним, але Він все простив. Тож прощай і ти щиро, від чистого серця, 1 Пет. 2:21–23. Коли немає сили прощати, згадай Христа і свою потребу в прощенні перед Ним.

7. **У чистоті.** 1 Ів. 3:3. Наш шлях лежить через світ, що існує у злі. Тим більше ми повинні зберегти в чистоті свій шлях до кінця. Дехто каже, що це дуже важко і навіть неможливо. Та, дивлячись на Ісуса, ми повинні це робити з Його допомогою. Він нам дав такі благодатні засоби, як Слово Боже, молитву, дорогоцінну кров, Духа Святого, через які ми можемо зберегти себе, або, точніше кажучи, які нас можуть зберегти чистими і без скверни. І тут для нас прикладом є Господь Ісус Христос. І Він жив у світі, піддавався спокусам, подібно нам, але все переміг. Будемо пам'ятати, що без святості (тобто чистого серця) ніхто не побачить Господа, Євр. 12:14, Мат. 5:8.

Отже, проходячи наш відрізок шляху, в усьому будемо дивитися на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри нашої, Господа Ісуса Христа. Дивлячись на Нього й беручи з Нього приклад, ми поступово будемо перевтілюватися в Його славний образ і станемо ще більше схожими на Нього.

А. М. ПУКЕ.

ТІ, ЩО ПЕРЕМОГЛИ –

1 Івана, 2:13

„Пишу вам, юнаки, бо перемогли ви лукавого". Такими словами апостол Іван звертається до молоді тодішнього часу. Він пише молодим про їх силу та перемогу над лукавим. Слід задуматись: дійсно, про яку перемогу говорить Іван?

Коли досліджуємо Святе Писання, то в першому псалмі, в перших віршах знаходимо такі слова: „Блаженний той муж, що за радою несправедливих не ходить і не стоїть на дорозі він грішних, й не сидить на сидінні злоріків та в законі Господнім його пожадання, й про Господній закон він роздумує вдень та вночі". Ось де докладно зазначено про спосіб перемоги молодих над лукавим – „про Господній закон він роздумує вдень та вночі". Коли людина роздумує про діла Господні та про Його закони, тоді лукавий не має змоги нанести людині інші думки. В такій особі лукавий не знаходить місця. Воно цілком зайняте Богом-Паном людського існування. Тоді людина роздумує про великі діла Господні та про працю Його слави й добробуту народу. Того часу лукавий втікає від неї далеко. Вона з'єднується з Богом, а ворог душ людських знає, що сила молодих черпається тільки у Бога. Тільки в Ньому вони робляться сильними, щоб перемогти лукавого.

Користуючись такою можливістю – спільністю з Богом, молоді розвиваються. Кожний з них робиться, „немов деревина, над водяним потоком посаджена". Їх галузки розростаються широко, листя зеленіє, цвіт пахне, а плід родить своєчасно. Про таку тільки молодь пише апостол Іван. Тільки така молодь має силу перемогти лукавого та жити для Господа й ближнього. Тільки такі юнаки зможуть потішити змучену по дорозі до вічності людину. Вони можуть протягнути їй руку допомоги й скерувати її на Голгофу, до ніг страждаючого для грішників Спасителя. Така молодь може спричинитися в добрих та приємних порадах кожному паломникові, що, перевтомлений, прямує до вічності.

Люба молодь. Чи ти вже перемогла лукавого, чи лукавий переміг тебе?

Перевір себе, дорогий брате й сестро. Вирішуй сьогодні стати в ряди молоді, яка перемогла лукавого й живе для Бога.

А. КОРНІЙЧУК.

ЧИСТА КРИНИЦЯ

літературна сторінка

НЕМАЄ БІЛЬШОЇ ЛЮБОВІ

М. Борбинський

Ніхто більшої любові не має
над ту, як хто свою душу
поклав би за друзів своїх.
Єв. Івана 15:13.

Історію, яка лягла в основу цієї повісті, мені розповіла старенька сестра в Господі з села Уляники Рожищанського району. Декілька років тому її не стало, але проста і щира розповідь назавжди лишилася в моїй пам'яті.

Автор.

ЗУСТРІЧ

Петро оглянувся з невисокого узгірка... Польова дорога, прудко перебігши через широку асфальтову стрічку автостради, вертким вужем вигнулася під недалекий ліс, а звідти далі й далі в половіючих житах сірою перепілкою губилася, щоб ген, аж у тій долині, що пишно зеленіла верболозом, майнути понад прохолодним ставом і знову – в поле. Туди, де небо, як блакитна хустка, заквітчана білопінними пелюстками хмарин, схилилося з усіх боків над широкими нивами.

Колосом добірним жито вигойдує, запилене понад шляхом. Геть-геть стеблинки високі зігнулися, непримітні, та силою життєдайною зерна налилися. Жнив чекають. Зеленим острівцем серед безмежного поля стоять старезні липи. Густо поспліталися віти високо над землею. І лишень де-не-де через густу крону видніється шматок синього неба.

– Зупинися, мандрівнику, – промовив сам до себе Петро і рукою доторкнувся до могутнього стовбура липи. Це старе сільське кладовище завжди заставляло зупинитися. Пройшов повз похмурі хрести, що місцями взялися зеленкуватим мохом.

„Здрастуй, тату", – зупинився біля горбика землі, що палахкотів смутком чорнобривців. „Я в Калинівку, тож і зайшов до тебе по дорозі. Ти вчора мені приснився", – подумки звертався до батька, якого ніколи не бачив. „Я ось волошки для тебе приніс", – нагнувся і в смуток чорнобривців поклав букетик синіх волошок.

Батька Петро не знав. Розповідала мати, що народився він у той день, коли батька не стало. Коли минуло хлопцеві п'ятнадцять років, мати виїхала з Калинівки в місто. Так і живуть вони обоє в місті, лишень інколи, частіше весною та літом, приїжджають на батьківську могилу. Мати чорнобривці посіє, і цвітуть вони аж до самих приморозків...

– То я піду, тату, – і поволі з тінистої прохолоди вийшов на дорогу. Вдалині виднілися Калинівські сади.

З високого пагорба хат майже не видно, лишень шиферні дахи, як білі полотнища парусів, серед золотаво-жовтого моря пшениць пливуть і пливуть назустріч обрію...

...Петро впевнено простував сільською вуличкою, обсадженою живоплотом і геть змереженою візерунками гусячих лап.

Хатина баби Палажки – далекої родички і колишньої сусідки матері – зовсім маленька поряд з кам'яними красенями-будинками, що гордовито височать червоними стінами.

Оббита толем, хата Палажки ніби прикривалася від сонця високими кущами бузку. Поруч хати – також оббита толем маленька дровітня і дровець вишневих купка біля неї, порослих травою.

Сінешні двері зачинені. Петро натиснув ржаву клямку і, нагнувшись, зайшов у темні сіни. Низенькі двері навпроти вели в комірчину, а ліворуч – іще одні, оббиті потертою цератою. Постукавши, відчинив.

У лице вдарило важке, затхле повітря давно не провітрюваної кімнати з специфічним запахом ліків, з тим відтінком, за яким безпомилково взнаємо: у хаті немічна, хвора людина. Під ліжком, недбало кинуті, виглядали гумові калоші, геть вимащені вже потрісканою сухою глиною. На підлозі там і сям – присохле лушпиння цибулі, обгортки з-під ліків. Вся підлога, колись дбайливо пофарбована, покрита товстим шаром пилюки, витерта місцями до білого, і лишень під столом помітні сліди фарби.

На пообдираній грубці декілька немитих тарілок, засиджених мухами, відро з поцвілим лушпинням картоплі. Півбуханця черствого хліба лежить посеред столу поруч з банкою „Кильок", а на другій половині столу, покритого старою зжовклою газетою, поміж надщерблених чашок розкиданий липовий цвіт. Сохне.

По низьких кутках павуки нетерпляче очікують у своїх тенетах мух, що з дзижчанням носяться по хаті.

Палажка лежала на старому залізному ліжку з різьбленими поручнями, на котрих ще місцями трималася голуба емаль.

– Здрастуйте, бабусю, – голосно привітався Петро, зупинившись на порозі. Стара натруджено підвелася, поправила теплу зелену хустку, з-під якої вибилося пасмо сивого, злямченого волосся. Підсліпувато мружила очі від яскравого світла, що вривалося через прочинені сінешні двері.

– Здрастуйте, бабусю, – ще раз привітався. – Ви що, не впізнали мене?

– Здрастуй, здрастуй, синочку, – нарешті озвалася. – Чи не впізнала, питаєш? Мо' впізнала, а мо' й ні. Чи ж не Марії Корніїхи син, бува?

– Та її, її син, бабусю.

(Далі буде).

ПРЕДТЕЧА

З дорожньою сумою через плечі,
З очима, мов досвітні два вогні,
З'явився на землі Іван-Предтеча
Посеред злоби, бруду і брехні.
Земля рабів жорстока та убога –
Німі батьки. Обдурені сини...
Чия вина, що тут забули Бога
І присягли на вірність сатані?!
Куди не глянь – усюди тлінь і скверна.
Ні каяття при цьому, ні жалю...
Але хтось перший має кинуть зерна
У цю змертвілу і пусту ріллю!
Чому ж навкруг сичать, неначе змії,
Гнилі первосвященницькі роти:
„Ти хто – наївний дурень чи Месія?
Збагни, на кого замахнувся ти!..".
Кільцем зімкнулись погляди ворожі.
Ще мить – і темна вибухне юрба!
І заволав він: „Де Ти, Сину Божий?
Прийди христитися до Свого раба!
Хай Дух Святий Тебе крилом торкнеться –
І анголи заплачуть в небесах!
Хай мужність увійде до Твого серця –
І зійдеш Ти на хрест, проклявши страх...".
І, може, ми тоді збагнемо щиро:
Ми – грішники, яких не бачив світ!
І, може, в людях ще воскресне Віра –
І це врятує наш високий рід.
У хвилях Міссісіпі і Йордану,
Святого Гангу й вічного Дніпра
Христіться, люди, святістю добра,
Рятуйте, люди, душу, Богом дану!

А. МАТВІЙЧУК.

ДЛЯ МАЛЕНЬКИХ

Коли б я бджілкою була,
Літала б між квітками
І мед солодкий, як бджола,
Приносила б для мами.

Але матусенька моя
Ще більше би раділа,
Коли б любов і послух я
Щоденно їй носила!

✦

Я малий собі хлопчина,
Та скажу тобі я все ж:
„Як не будеш, як дитина, –
В Царство Боже не
ввійдеш!".

Так Ісус в Своїй промові
Научав усіх людей,
Щоб ми жили у любові
І учились від дітей...

П'ЯТА ЗАПОВІДЬ

Адам Шурма

„Шануй батька й матір, як маєш! –
Бог каже в Своїм заповіті. –
Добра і блаженства зазнаєш
І довгі літа будеш жити!".

Згадай, скільки праці охоче
Вони посвятили для тебе,
Щоб ти мав життя тут уроче,
А потім жив вічно у небі.

Згадай, скільки горя, недолі
Вони задля тебе зазнали,
Як ти був недужий і кволий,..
За тебе молились, благали...

О, скільки було в них терпіння,
Як часто молилися Богу!
До вічного щастя – спасіння
Тобі показали дорогу.

Коли у житті завітала
Гірка і болючая драма,
З любов'ю тебе потішали
Твої любі тато і мама.

І завжди ту гірку невдачу
Найкраще вони тільки знали,
І мокрії очі від плачу
Не скоро у них висихали.

Люби свого тата і маму,
Бо знай, що як будеш любити, –
Тебе пошанують так само
І будуть любить твої діти.

НАЙКРАЩЕ СЛОВО

Колись в громаді хтось спитав:
Яке кому з вас слово миле?
То не один відповідав –
Нараз кількох загомоніли.
Сліпець промовив: „Очі".
„Хліб", – голосив жебрак.
Сирітка каже: „Мама".
І всі сказали: „Так".

БЕСІДИ ПРО СІМЕЙНЕ ЖИТТЯ

(Продовження. Початок у № 1)

Питання: Щоб ви могли сказати про відношення між подружжям? З якими проблемами звертаються до Вас, як до лікаря-порадника, подружні пари?

Відповідь: Не існує якоїсь однієї проблеми, це швидше сукупність великих і малих випробувань, що зазнає подружжя. Дуже часто мова йде про почуття самітньої жінки, коли чоловік повністю захоплений своєю працею. Він не тільки проводить на роботі багато часу, він прив'язаний до неї емоційно. Прийшовши додому, чоловік, надто втомлений для розмов з жінкою, не звертає уваги на її стан і потребу в дружньому спілкуванні. Вона може десятки разів звертатися до нього, скаржачись на свою самотність, говорити йому про беззмістовність свого життя, але він прямо не розуміє, про що йде мова, і часто, збитий з пантелику причитаннями жінки, відповідає їй грубо, зі злістю або ж іще глибше поринає в мовчання і байдужість. Їх інтимне життя стає механічним для нього й огидним для неї. Поступово подружжя наближається до небезпечного моменту спільного життя. При такому розвитку подій мільйони подружніх пар стають жертвами алкоголізму, подружньої невірності; збільшується число розлучень, нерідкими стають і самогубства. Цим, як кажуть віруючі, і завершуються жорстокі підступи диявола.

Потрібно сказати, що майже завжди втрату взаєморозуміння можна повернути, якщо подружжя хоче відновити свій шлюб і звертається до досвідченого християнського порадника. Одна з найбільших нагород моєї діяльності – бачити, як чоловік та жінка поступово переходять від ворожості і протиріччя до прихильності і взаємоповаги. І все це можливо, дякуючи любові і невеликій підтримці.

Питання: Однак вернімося до дітей. В якій мірі можна їм довіряти? Одні батьки вважають, що дітям потрібно давати буквально повну волю з пелюшок, інші тримають на „ланцюгу" своїх чад, хоча ті вже давно вийшли з дитинства. Як уникнути обох крайностей?

Відповідь: Хтось сказав, що наше батьківське завдання може бути висловлене всього декількома словами: „тримай дітей в покорі, а потім відпусти на волю". Іншими словами, ми повинні інтенсивно виховувати і навчати дітей на протязі перших років життя, а потім поступово дати їм свободу дій. Я вважаю, що батьки-християни краще виконують першу частину вислову, ніж другу. Наш грішний світ наповнений багатьма небезпеками: алкоголь, наркотики, сексуальна нерозбірливість, подружні зради і тому подібне. В зв'язку з цим нам важко наважитись надати свободу підростаючому поколінню. Та відмовити їм у свободі – значить викликати бунт проти батьківської опіки.

Правильніше не дати дітям більше волі і вимагати більше відповідальності з кожним роком, щоб в момент досягнення повної незалежності і виходу з-під нашого контролю необхідність у ньому відпала сама собою. Природньо, що ступінь самостійності дитини має визначитися батьками відповідно до характеру кожної дитини окремо.

Питання: Наскільки важлива роль фізіологічних процесів, що відбуваються в нас, і як вони діють на наш моральний стан? І друге питання: чи можемо ми поєднати ці фактори з присутністю Бога в нашому житті? Чи потрібно примиритися з тим, що є дні, коли легше, і дні, коли тяжче дотримуватися принципів, про які ми говорили вище?

Відповідь: Тобто Ви хочете знати, в якій мірі Бог може розраховувати на вашу покору і послух, якщо є люди, які не можуть відповідати за свої вчинки? Чесно кажучи, це питання хвилювало і мене до недавнього часу. Таких прикладів можна навести скільки завгодно. Наприклад, дуже активні діти частіше бувають неслухняні, примхливі, ніж їх більш врівноважені ровесники. Чи подіє в майбутньому їх зухвалий характер на їхнє відношення до Бога?

Питання: Чи робить Бог виняток для тих, кого батьки виховали в дусі атеїзму?

Що можна сказати про різного роду сексуальні відхилення, пов'язані з переживаннями в період дозрівання?

Що, коли жінка кривдить свою дитину під час стресу або в передменструальний період?

Відповідь: Ці суперечні питання не доступні людському розумінню, хоча з теологічної точки зору вони вже не турбують мене. Я прийшов до висновку, що Бог, пануючий над Всесвітом, спроможний справедливо розсудити їх. Не моя справа розгадувати Божу систему рішень і оцінок. Шляхи Господні незвідані, й думки Його вище людських. Чи не тому Біблія забороняє нам судити один одного? Природньо, що ми не спроможні заперечувати це твердження. Достатньо знати, що Бог вимагає від кожного з нас віри й послуху, і відповіддю на наші питання лунають Його слова: „Що тобі? Ти іди за Мною!".

(Далі буде).

Не один десяток євангельських богослужінь супроводжував хор під керівництвом Олександра Величка. Його співи звучали по селах Волині і навіть за межами України. Нещодавно хор відвідав Красноярський край, де мав доволі вдячних слухачів.

Щира пісня, приємна мелодія торкалися потаємних струн серця, і обличчя людей світлішали. І видно було, що почуття Богошукання пробудилося, люди задумуються над змістом пісні. Адже цей спів величав не людину, не розкоші життя. Цей спів величав Того, Хто дарує життя, Хто дав такі ніжні голоси. Про Творця землі та небес з поясненням Слова Божого – Євангелії – говорили проповідники. Уважні слухачі зі сльозами на очах слухали про любов Божу до них...

Підтримуймо працівників на ниві Божій нашими щирими молитвами.

„ЗНАЮ ТВОЇ ДІЛА..."

„І ангелу Філадельфійської церкви напиши: так каже Святий, Правдивий, що має ключ Давидів, Котрий відчиняє – і ніхто не зачинить, зачиняє – і ніхто не відчинить. Я знаю твої діла. Ось я відкрив перед тобою двері, і ніхто не може зачинити їх".

У наші дні особливо помітно справджується це писання. Там, де двері для Євангелії були наглухо зачинені, Ісус Христос широко їх відчинив для нас – віруючих християн у Радянському Союзі. Багато місіонерів працюють, проповідуючи Євангеліє ласки Божої народам нашої країни. П'ять років тому це було зовсім неможливо, а тепер вже стало звичним, що про Ісуса Христа говорять дітям, учням радянських шкіл, де роками прищеплювали безбожні ідеї комунізму і атеїзму. Підіть до школи і зайдіть у будь-який клас та запропонуйте дітям дитячу або звичайну Біблію. Разом запропонуйте атеїстичні твори Маркса чи Леніна. Я певний, що „міф" (як називали колись Біблію) буде набагато цікавішим, ніж твори згаданих безбожників. Дітям набридло вчитися неправді. Вони хочуть знайти справжню істину. Їм казали: „Релігія – це опіум для народу". Але життя довело протилежне – саме безбожність покалічила наших дітей, отруїла їх життя. Різко зростає злочинність серед молоді, підлітків, і наша атеїстична влада безсила змінити ситуацію на краще.

З іншого боку, неможливо не помітити, що свобода, яку Бог дав віруючим, негативно вплинула на духовні риси церкви. Адже за часів, коли були утиски та переслідування за Слово Боже, християни мали більшу любов до Бога і поміж собою.

Любі наші брати і сестри! Не будемо забувати, як наш Господь казав у своїй передсмертній молитві до Бога: „Батьку Святий, збережи їх в ім'я Твоє, тих, которих Ти дав Мені, щоб вони були єдино, як і Ми". Замість того, щоб сперечатися поміж собою, понесемо добру новину про Царство Боже та віру в Ісуса Христа, який сказав: „Чи не кажете ви, що ще чотири місяці і настануть жнива? А Я кажу вам, підведіть очі ваші і погляньте на ниви, як вони побіліли і дозріли до жнив. Пожинаючий одержує нагороду і пожинає плід у життя вічне. Тож посіваючий і пожинаючий разом радітимуть".

Давайте відкинемо свої другорядні справи і відкладемо їх на задній план, немов той добрий самарянин, станемо чинити добро людям, які потребують нашої допомоги. Вони чекають від нас любові, милосердя та Євангеліє Ісуса Христа, котре має силу спасти їх від вічної смерті та страшного суду за гріхи. Давайте своїм життям, а не тільки словами, покажемо їм дорогу до вічного спасіння. І Сам Христос сказав: „Я світло для світу, хто піде за Мною, той не буде блукати у темряві, але буде мати світло життя".

Церква Ісуса Христа названа світлом і сіллю: „Якщо сіль звітріє, то чим зробите її солоною? Ні на що не придатна більше вона, лише, щоб викинути її під ноги людям, і якщо світло, яке в тобі, темрява, то яка ж темрява?".

Апостол Павло віддав своє життя на служіння Богові. Він, не покладаючи рук, сповіщав людям Євангеліє ласки Божої. Він не дивився на обличчя: чи то цар, чи пастух. Для нього всі були рівні. Він писав: „Немає ні юдея, ні раба, ні пана". Бо він любив Христа і з радістю виконував це доручення. А в наш час місіонерів доводиться зі „свічкою шукати", бо віруючі віддають перевагу домашньому затишку. Особисті справи, хата, робота, сім'я, господарство та омана багатства дорожчі їм за діло Боже. Саме до таких каже Христос: „Знаю твої діла, ти не холодний і не гарячий. О, якби ти був холодний або гарячий, але тому, що ти теплий, а не гарячий і не холодний, то Я виплюну тебе з вуст своїх". Нашого Господа нудить від таких людей, і тому Він сказав: „Виплюну тебе з вуст своїх".

Всі віруючі знають притчу про десятьох дівчат. Всі вони йшли назустріч Женіху, отже, були віруючими. Тільки поділилися вони на розумних і нерозумних. Отож і ми будемо намагатися не опинитися в числі тих, до яких скаже Господь: „Я не знаю звідки ви".

Стежка Ісуса Христа дуже вузенька, і йти нею може не кожен, а лише той, хто не має зайвого тягаря. Крізь тісні ворота нічого зайвого не пронесеш, це неможливо.

Хай допоможе нам Господь іти тою стежиною, котру проклав для нас сам Христос, і показувати її іншим людям.

„Отже, намагайтеся увійти крізь тісні двері, бо кажу вам, що багато хто пошукає, щоб увійти, й не зможе".

Ласка Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з нами!

Я. СОХАЦЬКИЙ.

Ярослав Сохацький живе у Ковелі. Йому – 18. Третину свого життя він прикутий до постелі. Декілька років як прийняв Христа у своє серце. Він дуже любить Бога і Святе Слово. Ісус Христос приніс справжнє щастя в нелегке життя цього юного брата. Слава Йому за це!

БОЖЕ ПРАВОСУДДЯ

„Заплата за гріх – смерть" – каже нам Слово Боже. І ми бачимо це з історії першої людини на землі. Через Адама гріх знайшов притулок у серцях наступних поколінь і аж до наших днів.

Гріх невір'я людей створив величезну прірву між Богом і ними. Людина прагнула відновити спілкування з Богом, але тягар гріха міцно утримував її в стані гріхопадіння. Численні жертви тварин, що приносилися, не могли задовольнити Божого правосуддя. Потрібен був заступник, який зміг би понести тягар гріха всього людства. І Він знайшовся. Це Ісус Христос – Син Божий.

Він залишив небеса, зійшов на землю – територію, окуповану дияволом, розпочавши боротьбу за наші безсмертні душі.

Диявол лютував. Але зверніть увагу на його методи. Якщо він в Едемі говорив, що Бог не хоче, щоб люди знали добро і зло та стали самі богами, то тут він виступає як поборник закону. Вустами фарисеїв він називає Ісуса богохульником, роблячи свою чорну справу. Озлоблені люди розпинають невинного. Ісус помирає. Поразка?

Ні! Бог каже: „Мої думки, то не ваші...". Христос воскрес! Смерть переможена! Небесний Отець силою Своєю підняв Ісуса з тління для нашого виправдання.

Своєю смертю Він заплатив всі наші борги і дав нам спадок у Своєму Царстві. Ви отримаєте свою частку, віддавши своє серце для Нього. Зробіть це, не гаючись, і тоді відчуєте серцем, що Христос воістину воскрес!

БЛАЖЕННІ МИЛОСТИВІ

Керуючись словами Христа, я бажаю поділитися з Вами, дорогі читачі, своїми міркуваннями.

Слово Боже нам говорить про доброту один до одного, про милосердя, про лагідність чоловіка до жінки і навпаки, про покору дітей своїм батькам, про повагу один до одного і взагалі, чого собі не хочеш, не роби ближньому свому.

На жаль, на сьогоднішній день так відчувається нестача милосердя, лагідності, ввічливості. І лише тепер люди побачили, що без цих якостей суспільство спіткає повний занепад. Взаємоповага, доброта, милосердя, любов є необхідними і являються невід'ємною частиною в житті кожної людини.

У серці кожної людини є пориви до добра, але, на жаль, тимчасово. В чому ж причина? А вся біда в тому, що важко людині побороти самолюбство, егоїзм, гордість, бо джерелом цих якостей є диявол. Від початку створення світу він є гордим, немилосердним вбивцею, неправдомовцем. Дух неправди, оволодівши серцями людей, ставить під сумнів існування Бога, Його воскресіння з мертвих та загробне життя. У глибині душі ледве жевріє іскорка добра та любові, засипана попелом невір'я, душа не закінчується останнім подихом, бо вона є створена Богом для вічного життя. Та людина, спокушена дияволом, проявила непослух повелінням Творця, внаслідок чого втратила мир з Богом, спокій.

Її спіткала духовна смерть. Померли всі добрі якості. В серці зародилися заздрощі, ненависть, зло. За духовною смертю наступила тілесна. Каїн вбив Авеля. І цей гріх через покоління наших предків діє сьогодні. Все людство постійно перебуває в тривозі. Виготовлена сильна зброя для винищення людства. За що? Навіщо? Невже не вистачає повітря та землі? Настала пора вже перекувати мечі на орала, щоб краще обробляти землю – людські серця, виполоти ненависть, ворожнечу, заздрість, немилосердя і т. п. А душа все томиться. Де вихід? До кого звернутися за порадою? Адже всі згрішили і позбавлені слави Божої.

Та все ж один вихід є. Це наш Спаситель Ісус Христос Син Божий, який показав нам дорогу до добра. І ось Його слова: „Я є дорога, правда і життя...". Ісус в Нагірній проповіді відкрив людям велику таємницю про блаженства, та людина (сама собою) цього досягти не в змозі. Щоб досягти цього, потрібно звернутися до Ісуса Христа, з розкаянням визнати всі свої гріхи Йому, прийняти Його в своє серце своїм особистим Спасителем. Чую, як мій читач говорить: „Я не вбив, не запалив, не вкрав, я не обідив, не обсміяв нікого, і мені нічого каятись". Але звернімося до Слова Божого: „Наша праведність, як забруднений одяг". У листі до Галатів 5:19–21 читаємо про вчинки тіла: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослужіння, чари, ворожнечі, сварки, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, єресі, завидки, пияцтво, гулянки й подібні до нього. Це все діє в людях без Христа. А в 6 розділі Галатам ап. Павло написав у 7 вірші: „Не обманюйтеся, Бог осміяним бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне".

Ісус Христос прийшов з небес на землю, щоб людина через віру в Нього стала новим творінням, повернути людині все те, що було втрачене. І через Нього – Спасителя світу – Ісуса Христа Сина Божого людина стає оновленою, святою, здатною до добра, милосердя, любові й ввічливості.

В. ШИБІСТИЙ.

РОЗКЛАД

БОГОСЛУЖІНЬ,

що відбуваються у місті Володимирі-Волинському на вул. Некрасова, 13.
Неділя – поч. 8.00,
16.00.
Вівторок – поч. 20.00.
Четвер – поч. 20.00.

ВІДГАДАЙ

Шість імен старозавітніх.
Початок і кінець із букви „А",
І читай хоч вправо, вліво –
Незмінні будуть імена!

* * *

З одною голосною в середині
Знайди імен біблійних ряд,
Що не піддаються зміні,
Вперед читаючи й назад.

ЗАСНОВНИКИ:
МІСІЯ „ГОЛОС НАДІЇ" ТА
ПРЕСВІТЕРСЬКА РАДА ХВЄ
ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Редактор П. РОМАНЕЦЬ.
АДРЕСА: 263020, м. Луцьк,
вул. Вороніхіна, 14а;
тел. № 5-01-32.

ВИХОДИТЬ ЩОМІСЯЧНО
1 друк. арк.
Офсетний друк.
Зам. № 1744.
Реєстраційний № 036.
Серія: ВЛ.
Тираж: 4000.